

Мирослав Пенков

Ямата

Има дни, в които слънцето пече високо в небето, вятърът игриво се крие в косите ти, а морето омайва с онзи неповторим аромат на водорасли и зараждащ се живот. В такива дни, обикновено се разхождам по плажа, нагазил в топлата солена вода, оставил крачолите да подгизват и вперил поглед напред към хоризонта.

Видях Ямата за пръв път в подобен ден. Плажът пустееше и единственото, което достигаше до ушите ми бяха нервните крясъци на чайките, примесени с тихия шепот на вълните и мелодичното свирене на вятъра. Дългото ходене, затруднено допълнително от влажния пясък в краката ми, бързо ме уморява, но не и в този ден. В този ден аз се чувствах така, сякаш можех да достигна и отвъд хоризонта, краката ми сякаш сами напредваха и от мен се искаше просто да ги следвам.

Ямата беше дълбока и зееща като застинала в ням писък паст. Слаб, но осезаем тътен изригваше на талази от недрата ѝ, удряше те в корема и болезнено бавно отшумяваше. Още тогава разбрах, че нещата не отиват на добре, но бях безсилен да се противопоставя. Вероятно бях вървял десетина минути след последния спасителен пост южно от кея, когато ненадейно тя бе привлякла вниманието ми. Почувствах неопределен копнеж, непознато досега желание, просто да продължа напред и да я погледна. Не исках нищо повече, жадувах само да надникна в нея. Досега не я бях забелязвал макар стотици пъти да бях идвал насам. Величествено пропадаща, като огромна отворена рана в лицето на земята Ямата безчувствено и безмилостно ме приласкаваше да приближа и погледна.

Вървя по плажа, а всяко късче от заобикалящия ме свят неумолимо силно ми напомня за Ямата. Напомня ми изтощително ясно, за всичко онова, което в онзи топъл, слънчев ден можех да съзря в черната бездна. Напомня ми бездушно и за онова, което тя ми заръча и което аз ѝ обещах да изпълнявам.

Изпитвам неопишуемо силно желание просто да хвърлям неща в Ямата. Ще ми се да мятам и мятам, и мятам всичко, което попадне в ръцете ми. И това не е само прищявка, то не е дори копнеж. Това е жизнена необходимост. Аз не просто искам да хвърлям неща в Ямата, аз трябва да го правя. И колкото по-често засищам потребността си, толкова по-добре се чувствам след това. Иначе се разболявам. Остра болка в главата започва безжалостно да си играе с мен, очите ми се замъгляват и непрестанно сълзят, а мускулите ми се свиват, сякаш са полети с горещо олово. Но не това ме плаши през цялото време, когато не мятам неща в Ямата. Най-много от всичко ме тормози гласът. Не е непременно глас, като тези, които сте свикнали да чувате във всекидневието си. Това е

по-скоро глас като онези, които чувате в сънищата, или по-скоро се въобразявате, че чувате. Може ли някой да ми опише, как звучи гласът на сънуван човек – дали е дебел или тънък, дали е приятен или отблъскващ? Ето такъв глас чувам аз в главата си, всеки път когато откажа да мятam неща в Ямата. Неопределен шепот разтриса съзнанието ми, болезнено остри и все пак неразбираеми думи нареждат команди, дават заповеди, направляват действията ми. Тогава аз се намирам принуден да измина цялото разстояние до Ямата, всеки път сякаш малко по-голямо от преди и да запратя първото нещо, което се изпречи на пътя ми в нея. Няма значение какво ще бъде то, важното е да го запратя колкото се може по-скоро. А, и още едно условие, което Ямата наложи! Важното е да е живо!

Скитам по плажа и непрестанно мисля. Мозъкът ми задълбочено анализира, преценява ситуации, прави подробни оценки на нещата и най-важното – говори с Ямата. Всъщност препраща й всичко онова, което видя, като по-този начин я освобождава напълно, давайки й право на избор. Вече хвърлям, само онова, което Ямата поиска да получи. Ако ме видите отстрани, сигурно ще си помислите, че съм се побъркал. Казвам ви, толкова е смешен начинът, по който се държа. Но естествено, сами разбирате, че вината не е в моето психическо състояние, тя е в Ямата. Тичам напред назад по плажа, гоня прелитащите чайки с дълга тояга, друг път пък ги залавям направо с голи ръце и ги нося на Ямата. Тя обикновено иска от мен такива неща – дребни животинки, най-вече птици, но се е случвало да й нося и няколко кучета загубили се по плажа, даже веднъж хвърлих и един измършавял котарак. Страшна картинка са – дърпат се и ритат, сякаш мислят, че ще им сторя зло. Но това е само защото са глупави животни и не разбират, че просто искам да ги метна в Ямата. Тя вие в очакване под тях, черните талази се раздвижват нетърпеливо, а въздухът наоколо направо трепери и е някак по-студен от обикновено. По това познавам, че Ямата е развълнувана и се радва да ме види. Все пак ако мога така да се изразя, аз съм нейният човек! Без мен тя би била загубена, понеже няма да има кой да й носи разни неща, да и ги подхвърля като на кученце! Или поне ми се иска да вярвам, че е така.

Вчера главоболието стана по-силно, а гласът отвътре по-настоятелен от всякога. Ясно беше, че Ямата иска нещо повече от мен. Ясно беше, че са й омръзнали дребните животинчета, глупавите чайки и измършавелите котараци. Ясно беше, че иска нещо по-голямо, по-истинско, по-живо.

Знаете ли, винаги съм ненавиждал пианиците. За мен те стоят едно

ниво по-долу от хората, но като се замисля в случая биха свършили чудесна работа.

Вървах по плажа, а почти пълната луна, с охота осветяваше пътя ми. Шепотът на морето ме успокояваше, подаваше ми ръка да го последвам навътре и да се освободя макар и за малко от тревогите си. Не очаквах, че ще срещна някого по пътя си, даже бях сигурен, че подобно нещо е невъзможно. В три часа през нощта нормалните хора не скитат по плажовете. Не че с мен има нещо нередно, просто, нали разбирате... заради Ямата е.

Мъжът лежеше проснат по очи, заровен в пясъка, пиан до козирката, стиснал в едната си ръка полупразна бутилка. Отвратих се. Отвратих се истински, с цялото си сърце и нито за миг не изпитах дори капчица състрадание към тази отрепка. Бях сигурен, че на своя страна в този момент имам и вятъра, който сърдито духаше наоколо, и луната която неodobрително чезнеше зад облаците, и Ямата, която настойчиво ме зовеше от недрата на съзнанието ми.

Влачих тялото в продължение на два часа, без при това да си почина нито за миг. Накрая стигнах пред Ямата и без да се поколебая го метнах вътре. Не можете да си представите как се почувствах когато го сторих – беше чудесно! Ямата ми благодареше, вятърът задуха още поожесточено и в ушите ми сякаш започнаха да вият десетки подивели сиви вълци – усещането бе неповторимо. Аз тържествувах, чувствах се недосегаем!

И тогава този ненормалник се появи от мрака, сграбчи ме с костеливите си ръце в желязна хватка, а нещо хлъзгаво и студено като змийска кожа закопча ръцете ми. Изродът крещеше над главата ми неразбираеми слова, сякаш че очакваше да го послушам. Нима не знаеше, че аз изпълнявам командите само на едно нещо – на зейналата Яма? Игнорирах натрапника, бях пленен от красотата на чернеещата се недалеч бездна. Тя нашепваше нежни думи в ушите ми, молеше ме да остана...

Обвиниха ме в убийството на седемнадесет човека – девет мъже, а останалото жени. Знаете ли, почувствах се ужасно. Нещо чудовищно явно се бе случило с мен. Та аз си спомнях само за едно от така наречените убийства, а те... седемнадесет, Божичко! Но е добре, защото аз прекрасно си изпълних обещанието – всеки ден да мятam по нещо живо на Ямата. Полицаяте бяха ужасени – открили телата в плитка дупка някъде на плажа, десетина минути път пеша на юг от последния спасителен пост. Там били всичките седемнадесет трупа, плюс тези на няколко кучета, чайки и един измършавял котарак. Разбира се, че ще бъдат там,

казвам си, нали това е моята яма, моята собствена яма е това!

Чувствам, че когато ме пуснат на свобода, а те обезателно скоро ще го сторят, отново ще бъда способен да служа на моята яма. Ще ѝ нося само най-хубавите неща, ще и ги пускам бавно и чувствено, та да им се нарадва. Даже съм измислил още една, по-голяма изненада за нея. Мисля, когато ме пуснат на свобода, да отида на плажа, да застана на ръба на Ямата... и сам да скоча в нея.

КРАЙ

© 2000 Мирослав Пенков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1341>]